

ΑΘΩΝΙΚΗ

ΜΕΤΕΡΕΤΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2000 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 59 - ΔΡΧ. 250

Πολιτεία

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΚΛΟΝΗΤΟΣ

Άγιου Ιωάννου του Χρυσοστόμου

Είναι σκληρόν διά σέ νά λακτίξης πρός μυτερά καρφιά. Δέν χαλᾶς τήν αιχμήν τῶν καρφιῶν, ἀλλά τά πόδια σου αιματώνεις· ἐπειδή καί τά κύματα δέν διαλύουν τήν πέτραν, ἀλλ' αὐτά διαλύονται εἰς ἀφρόν. Τίποτε δέν εἶναι δυνατώτερον ἀπό τήν Ἐκκλησίαν, ἄνθρωπε...

Ἐάν ἔχης πόλεμον μέ ἕναν ἄνθρωπον, ἡ ἐνίκησες ἢ ἐνίκηθης. Ἄλλ' ἐάν ἔχης πόλεμον μέ τήν Ἐκκλησίαν, εἶναι ἀδύνατον νά νικήσης. Ὁ Θεός ἐστερέωσε, ποῖος ἐπιχειρεῖ νά κλονίση; Δέν γνωρίζεις τήν δύναμίν Του; Ρίπτει ἐν βλέμμα ἐπάνω εἰς τήν γῆν καί τήν κάνει νά τρέμη· δίνει μίαν ἐντολήν, καί ἐκεῖνα πού σειόνται, στερεώνονται. Ἐάν τήν πόλιν πού σειεται ἀπό σεισμόν, ἐκράτησεν ὀρθίαν, πολύ περισσότερο δύναται νά κρατήσῃ ὀρθίαν τήν Ἐκκλησίαν.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἰσχυροτέρα τοῦ οὐρανοῦ· “ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ θά παρέλθουν, οἱ δέ λόγοι μου δέν θά παρέλθουν”. Ποῖοι λόγοι; “Σύ εἶσαι Πέτρος καί ἐπάνω εἰς τόν βράχον αὐτόν (τῆς ἀληθινῆς πίστεως πού ὠμολόγησες, γενόμενος μέ τήν ὁμολογίαν αὐτήν ὁ πρῶτος λίθος τῆς πνευματικῆς μου οἰκοδομῆς), θά οἰκοδομήσω τήν Ἐκκλησίαν μου, ὁ θάνατος δέ καί αἱ ὄργανωμέναι δυνάμεις τοῦ κακοῦ δέν θά ὑπερισχύσουν καί δέν θά καταδικήσουν τήν Ἐκκλησίαν”.

Ἐάν δέν πιστεύεις εἰς τόν λόγον, νά πιστεύης εἰς τά πράγματα. Πόσοι τύραννοι ἠθέλησαν νά νικήσουν τήν Ἐκκλησίαν; Πόσα πηγάνια ἐχρησιμοποιήθησαν πρός τοῦτο; Πόσα καμίνια; Δόντια ἀγρίων θηρίων, ἀκονισμένα ξίφη; Καί, παρ' ὅλα αὐτά, δέν ἐνίκησαν.

Ποῦ εἶναι ὅσοι ἐπολέμησαν τήν Ἐκκλησίαν; Δέν γίνεται πλέον λόγος περὶ αὐτῶν καί ἔχουν λησμονηθῆ. Ποῦ εἶναι δέ ἡ Ἐκκλησία; Λάμπει περισσότερο ἀπό τόν ἥλιον.

Ἀπό
τῆ
σοφίᾶ
τῶν
γερόντων

✘ Ἄμα ἀγαπήσης μ' ὅλη τή δύναμη τῆς καρδιάς σου τόν Χριστό μας, ὅλα θά εἶναι εὐκόλα.

✘ Ἄνοιξε τελείως τήν καρδιά σου στόν Κύριο. Ὁ Κύριος μέσα στήν καρδιά μας ἀγαπάει, φέρνει πραότητα, καλωσύνη. Καί νά θέλουμε νά θυμώσουμε, νά κάνουμε στόν ἄλλο κακό, δέν μπορούμε.

Γέρων Πορφύριος Μπαϊρακτάρης

✘ Γιατί στά αὐτοκίνητα ἔχουν βάλει ρόδες ἀπό ἐλαστικό καί μέ ἀεροθάλαμους; Γιά νά ὑποχωροῦν, νά βουλιάζουν λίγο σέ κάθε μικρή πέτρα ἢ λακούβα τοῦ δρόμου κι ἔτσι νά ξεπερνοῦν τά ἐμπόδια. Ἄν οἱ ρόδες ἦταν συμπαγεῖς καί ἀνένδοτες, δέν θά μπορούσε νά προχωρήσῃ τό αὐτοκίνητο. Θά διαλυόταν σέ μικρή ἀπόστασι, λόγω τῶν κραδασμῶν ἀπό τίς μικροανωμαλίες τοῦ ἐδάφους. Τό ἴδιο συμβαίνει καί μέ τήν ὑποχωρητικότητα μέσα στίς οἰκογένειες: Μέ αὐτήν παρακάμπτονται πολλά προβλήματα καί ἐξασφαλίζεται συνεχῆς πνευματική πρόοδος.

✘ Οἱ Πατέρες λέγουν: Ὅλες οἱ μάχες κερδίζονται μέ ἐπίθεσι. Ἡ μόνη μάχη πού κερδίζεται μέ τήν φυγή εἶναι ἡ μάχη κατά τῆς σαρκός.

Γέρων Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος

✘ Ὁ Γιατρός εἶναι συνεργάτης τοῦ Θεοῦ.

Παπα - Δημήτρης Γκαγκαστάθης

✘ Πηλός εἴμεθα, ἄγνοιαν ἔχομεν. Ὁ πηλός τόν πηλόν κλέπτει. Ὁ πηλός τόν πηλόν ὑβρίζει. Ὁ πηλός τόν πηλόν συκοφαντεῖ. Ὁ πηλός τοῦ πηλοῦ ἐπαίρεται. Ὁ πηλός τόν πηλόν πλουτεῖ. Ὁ πηλός τοῦ πηλοῦ ἄρχει. Ὁ πηλός τόν πηλόν δέρει. Ὁ πηλός τόν πηλόν φυλακίζει. Καί ἐν γενεῖ, ὁ πηλός τοῦ πηλοῦ θεωρεῖται σοφώτερος, δυνατότερος, πλουσιώτερος, εὐγενέστερος, τιμώτερος, πλουτῶν ἀνοησίαν καί ἄγνοιαν τῆς ἰδίας ὑπάρξεως· τοῦ πόθεν καί πού εὐρέθη, πῶς ἐγεννήθη, τίς ὁ προορισμός του, πού καταλήγει, τί τό μετά ταῦτα.

✘ Ἡ ἐξομολόγησις εἶναι ἕνα ἐκ τῶν ἐπτὰ Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας μας. Χωρίς τήν ἐξομολόγησιν, μετάνοια δέν λογίζεται· καί χωρίς τήν μετάνοιαν ἄνθρωπος δέν σώζεται.

Γέρων Ἰωσήφ ὁ Ἐσχασιώτης

Ἐξαγοράζομενοι τὸν καιρὸν

Περισσότερο ὠφελείται κανείς μελετώντας καθημερινά τὸν νόμο τοῦ Θεοῦ, παρά ὁποιοδήποτε ἄλλο βιβλίο. Γιατί μέσα στή Γραφή εἶναι κρυμμένα νοήματα ἀγιοπνευματικά, πού ὄχι μόνο χαρίζουν ἀνέκφραστη ἡδονή στήν ψυχή, μά καί τήν ἀνεβάζουν στόν οὐρανό, πάνω ἀπό τά γήινα καί κοσμικά πράγματα.

Ἄς δοῦμε λοιπόν τώρα κάτι μέσα ἀπό τίς σελίδες τῆς Γραφῆς. Ἄς ἐξετάσουμε μέ ἀκρίβεια μερικά θεόπνευστα λόγια τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, γιά ν' ἀπολαύσουμε τή Χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί νά εὐφρανθῆ ἡ ψυχή μας.

Ενα ἀπό τά σημαντικά ἀποστολικά παραγγέλματα εἶναι καί τοῦτο: “Βλέπετε πῶς ἀκριβῶς περιπατεῖτε, μή ὡς ἄσοφοι, ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν, ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραί εἰσι”.

Οπως κάθε ἔμπορος, κάθε γεωργός καί κάθε τεχνίτης χρειάζεται φροντίδα καί ἐπιμέλεια στό ἔργο του, γιατί διαφορετικά ζημιώνεται, ἔτσι συμβαίνει καί στά ἔργα τά πνευματικά.

Θά σᾶς πῶ ἕνα παράδειγμα: Ὅταν ὅλοι οἱ πραγματευτές τρέχουν στό πανηγύρι καί ἀγωνίζονται μέ κάθε τρόπο νά πουλήσουν τήν πραγμάτειά τους, ἕνας ὅμως πραγματευτής χαζεύει τριγυρίζοντας ἐδῶ κι ἐκεῖ, στά ξεφαντώματα καί μεθυσία τῶν πανηγυριστῶν, χωρίς νά νοιάζεται ἂν θά πουλήσῃ τά ἐμπορεύματά του, σᾶς ρωτᾶ, ποιός ἀξιοποιεῖ καί χρησιμοποιεῖ ὠφέλιμα τὸν χρόνον; Ἐκεῖνος πού τὸν ξεδεύει σέ μάταια καί ἀνώφελα πράγματα, ἢ οἱ ἄλλοι, πού πουλᾶνε τά ἐμπορεύματά τους καί κερδίζουν χρήματα;

Υστερα ἀπ' αὐτό ἄς ἐξετάσουμε τά νοήματα τοῦ ἀποστολικοῦ ρητοῦ, γιά νά μάθουμε πῶς χρησιμοποιεῖ κανείς ὠφέλιμα τὸν καιρό, ποιός εἶναι ὁ καιρός αὐτός, καί ποιές εἶναι οἱ πονηρές ἡμέρες, γιά τίς ὁποῖες μιλάει ὁ Ἀπόστολος.

Καιρός πραγμάτειας κάθε ἀνθρώπου εἶναι ἡ παρούσα ζωὴ. Καί πονηρές ἡμέρες εἶναι ἐκεῖνες, πού δέν τίς μεταχειρίζεται κάποιος ὅπως πρέπει. Κάθε ἀνθρώπος, λοιπόν, πού πολιτεύεται στήν παρούσα ζωὴ μέ σωφροσύνη καί ἀρετῆ, καί ὑποφέρει μέ γενναιότητα καί ὑπομονή ὅλες τίς θλίψεις καί τοὺς πειρασμούς, πού τοῦ προξενοῦν ὀρατοί καί ἀόρατοι ἐχθροί, αὐτός ἐξαγοράζει τὸν καιρό μέ φρόνησι. Σοφός πραγματευτής τῆς πρόσκαιρης αὐτῆς ζωῆς εἶναι ἐκεῖνος, πού ἐκμεταλλεύεται ὅλες τίς εὐκαιρίες τῶν ἀδικιῶν, τῶν ἀπιμιῶν καί τῶν ὄνειδισμῶν, γιατί σκέφτεται τό πνευματικό κέρδος ἀπό τήν καρτερικὴ ἀντιμετώπισί τους.

Ὁ συνετός λοιπόν ἀνθρώπος ἀγοράζει αὐτὸν τὸν θησαυρό μέ τήν ὑπομονή καί τρέχει σ'

αὐτὸν τὸν ἀγώνα μέ χαρὰ, ξέροντας πῶς οὔτε οἱ νηστεῖες, οὔτε οἱ ἀγρυπνίες, οὔτε οἱ ἄλλοι πνευματικοί καί ἀσκητικοί ἀγῶνες δέν προσφέρουν τόσα στήν ψυχή, ὅσα προσφέρουν οἱ θλίψεις καί οἱ καταφρονήσεις.

Οταν δύο ἀνθρώποι πιέζονται ἀπό ἕναν τύραννο νά παραβοῦν τό νόμο τοῦ Θεοῦ, καί ὁ ἕνας φύγη καί κρυφτῆ, δειλιάζοντας μπροστά στίς τιμωρίες καί τά βάσανα, ἐνῶ ὁ ἄλλος μείνη καί ὁμολογήσῃ μέχρι τὸν θάνατο, ποιός ἀπό τοὺς δύο ἐξαγόρασε πιό σοφά καί πιό κερδοφόρα τὸν καιρό; Ἐκεῖνος πού δειλίασε καί ἔφυγε, κερδίζοντας λίγα χρόνια ἀκόμα γήινης ζωῆς, ἢ ὁ ἄλλος πού θυσιάστηκε, κερδίζοντας τήν αἰώνια ζωὴ; Ἀσφαλῶς ὁ δεύτερος.

Οσοι λοιπόν ὑπομένουν καρτερικά τίς θλίψεις, τοὺς διωγμούς καί τοὺς πειρασμούς τῆς ζωῆς αὐτῆς, μέ σκοπὸ νά εὐαρεστήσουν τὸν Θεό, ἐκεῖνοι ἐξαγοράζουν τά οὐράνια ἀγαθὰ καί τήν ἀτελεῦτητη εὐφροσύνη. Καί μέ τὸν σωματικό θάνατο ἐξαγοράζουν τήν αἰώνια καί ἀθάνατη ζωὴ μαζί μέ τὸν αἰώνιο καί ἀθάνατο Θεό. Καί, ὅπως ἕνας πραγματευτής, ὅταν βρῆ καλὸ ἐμπόρευμα σέ χαμηλὴ τιμῆ, μέ χαρὰ καί προθυμία πληρώνει ὅσο - ὅσο γιά νά τό ἀποκτήσῃ, ἔτσι καί ἐκεῖνος πού ἀγαπάει ἀληθινά τὸν Θεό, ὅταν πρόκειται γιά τά αἰώνια ἀγαθὰ, μέ χαρὰ καί προθυμία τ' ἀγοράζει ἀκόμα καί μέ θάνατο, ἀφοῦ αὐτός δέν εἶναι παρά ἡ γέφυρα πού ὁδηγεῖ στή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Αλλά οἱ φιλόδοξοι, οἱ φιλάρεσκοι καί οἱ φιλοχρήματοι ἀνθρώποι δέν κάνουν ἔτσι. Δέν μποροῦν νά σηκώσουν τήν ἀπειλή, τὴ χλεύη, τὴν περιφρόνηση τοῦ κόσμου, τὴ στερησι τῶν ἀπολαύσεων καί τὴ χρηματικὴ ζημιὰ. Γι' αὐτὸ προδίδουν τά οὐράνια καί ἀφθαρτα, προτιμώντας τά γήινα καί φθαρτά. Γιὰ τά προσωρινά, χάνουν τά αἰώνια. Γιὰ πράγματα πού δέν ἀξίζουν τίποτα, χάνουν τήν σωτηρία τους. Αὐτοὶ δέν εἶναι καλοὶ πραγματευτές τῆς ζωῆς αὐτῆς. Τὴν ἀσήμαντη πραγμάτεια τῆς πρόσκαιρης ἀπολαύσεως τὴν πληρώνουν πολὺ ἀκριβὰ μέ τὴν αἰώνια κόλασι!

Ἐμεῖς λοιπόν, “ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν” τῆς ζωῆς, ἄς δώσουμε μέ προθυμία τὴν προαίρεσί μας στήν ἐργασία τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, γιά ν' ἀποκτήσουμε τό κέρδος τῆς ἀρετῆς, νά πλουτίσουμε μέ τὸν θησαυρό τῶν χαρισμάτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί νά γίνουμε μέτοχοι τῶν ἀνεκτιμῆτων καί ἀτελεῦτητων ἀγαθῶν τοῦ Παραδείσου.

Ας ἐξαγοράσουμε τὴν φρόνησι τῆς ψυχῆς μέ τὴν καταφρόνησι τῶν προσκαίρων πραγμάτων τῆς ἐπίγειας ζωῆς. Ἄς ἐπιζητοῦμε τά πνευματικά χαρίσματα, “τά χαρίσματα τά κρείττονα”, καί ἄς ἀπαλασσοῦμεθα μέ συνεχῆ ἀγώνα ἀπὸ τό σαρκικό φρό-

νημα, πού σέρνει τήν ψυχή σέ άλλες όρμες καί κάνει όλο τόν άνθρωπο ζωό άλογο. "Άς μήν παραδίνουμε τά μέλη του σώματός μας "δοϋλα τῆ δικαιοσύνη εἰς άγιασμόν".

» **Α**ς εξαγοράσουμε τή δικαιοσύνη - μέ τήν όποία γινόμαστε οικείοι του Θεοϋ - μέ τήν εϋσέβεια, καί άς προτιμοϋμε τήν άρετή από τήν κακία, γιά νά μήν άνοιξομε τήν πόρτα τῆς ψυχῆς μας στον Διάβολο. Καί στό μέν σώμα νά δίνουμε "διατροφάς καί σκεπάσματα" τόσα, όσα χρειάζεται γιά νά ζῆ. Τήν ψυχή πάλι νά τήν τρέφομε μέ προσευχές καί δάκρυα καί μελέτη τῶν ιερῶν Γραφῶν καί βιβλίων.

» **Α**ς εξαγοράσουμε τήν υγεία καί σωτηρία τῆς ψυχῆς μας μέ πολλή ύπομονή στους πειρασμούς, σύμφωνα μέ τόν λόγο του Κυρίου: "έν τῆ πομονῆ ὑμῶν κτήσασθε τάς ψυχάς ὑμῶν". "Άς άνπιστεκόμαστε στην άμαρτία μέ φρόνημα γενναίο. "Άς χτυπάμε τόν έχθρό μέ τά όπλα του Άγίου Πνεύματος. "Άς κακοπαθοϋμε σάν καλοί στρατιῶτες Χριστοϋ, μέ νηστείες, άγρυπνίες, προσευχές, πένθος καί μετάνοια, γιά ν' άξιωθοϋμε τό στεφάνι τῆς δικαιοσύνης.

» **Α**ς εξαγοράσουμε τήν άγνότητα του σώματός μας μέ τήν έγκράτεια καί τήν ταπεινώσι, μισώντας τά άισχρά έργα καί τίς προτροπές τῆς σάρκας, πού πολεμάει μέ λύσσα τό πνεϋμα.

» **Α**ς γνωρίζουμε, πώς τότε μόνο θά άποφύγομε τήν κατάκρισι τῆς συνειδήσεως, τόν μολυσμό τῆς καρδιάς καί, προπαντός, τήν άποστροφή του Θεοϋ, όταν εκμεταλλετοϋμε συνετά τόν καιρό μας καί περάσομε μέ δικαιοσύνη καί σωφροσύνη τόν δρόμο τῆς ζωῆς αϋτῆς, σηκώνοντας ισόβια μέ γενναίότητα "τό βάρος τῆς ἡμέρας καί τόν καϋσωνα".

» **Ε**ξαγοραζόμενοι τόν καιρόν, δέν θά φοβηθοϋμε "τήν ἡμέραν εκείνην τήν φοβεράν" τῆς Κρίσεως, γιατί θά έχομε ἤδη άποκτήσει τόν "πολύτιμον Μαργαρίτην" του Άγίου Πνεύματος, τό όποιο εϋαρεστήσαμε, δίνοντάς Του όλα μας τά θελήματα, τά φρονήματα, τίς διαθέσεις καί τίς δυνάμεις.

Από το γερωντικό

» **Ε**νας Γέροντας έμενε μέ τόν μαθητή του σέ μία καλύβα στην έρημο τῆς Θηβαίδος. Κάθε βράδυ, ύστερα από τό Άπόδειπνο, φώναζε κοντά του τόν ύποτακτικό του ό Άββάς, άκουγε τήν έξομολόγησί του, τόν συμβούλευε καί, τέλος, του έδινε τήν εϋχή του νά πάη νά κοιμηθῆ.

Μία ἡμέρα έτυχε νά πάνε πολλοί έπισκέπται νά συμβουλευθοϋν τόν Γέροντα. Έκείνος έμεινε όλη τήν ἡμέρα κοντά τους γιά νά τούς νοουητήσῃ καί νά τούς ξεκουράσῃ ψυχικά. Σάν βράδυασε κι έφυγαν οι ξένοι, μ' όλο πού ἦταν κατάκοπος, ό Γέροντας δέν παρέλειψε νά φωνάξῃ τόν ύποτακτικό του γιά τά συνηθισμένα τους καθήκοντα. Καθώς όμως του μιλοϋσε, εξαντλημένος, έπεσε σέ βαθύ ύπνο. Ό νέος στάθηκε άκίνητος στή θέσι του, μέ τά χέρια σταυρωμένα στο στήθος καί περίμενε νά ξυπνήσῃ ό Γέροντάς του, γιά νά δώσῃ εϋχή νά πάη νά πλαγιάσῃ.

Μά εκείνος δέν ξυπνοϋσε. Η νύχτα προχωροϋσε. Ό Άδελφός άρχισε νά κουράζεται καί νά νυστάζῃ. Σκέφτηκε νά φύγῃ χωρίς εϋλογία, μά πάλι δέν άποφάσιζε. Έφτασαν τά μεσάνυχτα καί έφτά φορές ως τότε τόν πολέμησαν οι λογισμοί νά σηκωθῆ νά φύγῃ, αλλά άντιστάθηκε μέ γενναίότητα.

Τέλος, σάν άρχισε νά ξημερώνῃ, ξύπνησε ξαφνικά ό Γέροντας καί, βλέποντας τόν μαθητή του όρθιο στην ίδια θέσι, παραξενεύτηκε.

- Δέν πῆγες νά πλαγιάσῃς άκόμη; τόν ρώτησε.
- Όχι, Άββά, δέν μοϋ έδωσες εϋλογία.
- Γιατί δέν μέ ξυπνοϋσες, τέκνον μου;
- Σέ λυπόμουν πού ἦσουν κουρασμένος.

Εΐπαν μαζί τόν όρθρο καί έστειλε τόν νέο ό Γέροντας ν' άναπαυθῆ γιά λίγο. Έκείνος συνέχισε τήν προσευχή του. Μά ξάφνου έπεσε σέ έκστασι καί είδε μπροστά του θείο Άγγελο νά τόν παίρνῃ από τό χέρι καί νά τόν οδηγῆ σέ τόπο πού δέν περιγράφεται ἡ όμορφία του. Έκεί του έδιξε ό Άγγελος ένα θρόνο πού άκτινοβολοϋσε οϋράνιο φώς καί επάνω του ἦταν έφτά όλόχρυσά στεφάνια.

- Σέ ποιόν ανήκουν αϋτά; ρώτησε μέ θαυμασμό ό Γέροντας.
- Στόν μαθητή σου, άποκρήθηκε ό Άγγελος. Τόν τόπο καί τόν θρόνο του έχει έτοιμάσει πρό πολλοϋ, γιά τήν καλή ύπακοή του, ό Θεός. Μά τά έφτά στεφάνια, τά κέρδισε μέ μιάς αϋτή τῆ νύχτα.

Σάν ἤλθε στον έαυτό του ό Γέροντας φώναξε τόν μαθητή του καί τόν εξέτασε τί λογισμούς είχε τήν περασμένη νύχτα πού είχε μείνει άγρυπνος.

Ό νέος βασάνισε τό μυαλό του γιά πολύ, μά ύστερα θυμήθηκε:

- Έφτά φορές, Άββά μου, μέ πολέμησε ό λογισμός μου νά πάω νά πλαγιάσω χωρίς εϋχή, μά άντιστάθηκα σ' αϋτόν καί τελικά δέν πῆγα.

» **Ε**θαύμασε τήν καρτερία του ύποτακτικοϋ του ό Γέροντας, μά δέν του φανέρωσε τό όραμα, γιά νά μή τόν ζημιώσῃ. Στους άλλους όμως ύποτακτικούς τό διηγόταν συχνά, γιά νά πάρουν καλό παράδειγμα.

ΔΕΚΑ ^{αγ} αγνώστοι

καί

άνώνυμοι ΑΓΙΟΙ

Ο Κύριλλος
Μοναχός,
Γέροντας

της Καλύβης "Τίμιος Σταυρός" των καλλιτεχνών αγιογράφων Άναναίων και Δικαίος της Ίερās Σκήτης της Άγιας Άννης, διηγήθηκε κάποτε ότι στις 20 Σεπτεμβρίου 1977, ήρθε στο Κυριακό - κεντρικός Ναός της Σκήτης - ένας Λιβανέζος Χριστιανός Όρθόδοξος, ό οποίος είπε ότι, λόγω της έμπόλεμης καταστάσεως στην πατρίδα του, ήταν πρόσφυγας κι έμενε στην πόλι Κανά της Γαλιλαίας.

Ο Λιβανέζος ζήτησε από τον Δικαίο, Πατέρα Κύριλλο, να του δείξει τον δρόμο που οδηγεί στην κορυφή του Άθωνα. Ο π. Κύριλλος πρόθυμα του έδειξε τον δρόμο που ζητούσε, κι ό εύλαβής αυτός προσκυνητής ξεκίνησε για την κορυφή, ή οποία φτάνει τά 2030 μέτρα ύψος και, επειδή χρειάζονται περισσότερο από 4 ώρες όδοιπορία μέχρι να φθάση από την Άγια Άννα στην κορυφή, όπου υπάρχει και μικρό έκκλησάκι επί όνόματι της Μεταμορφώσεως του Κυρίου, έπρεπε να φύγει πρωί.

Γιά τον λόγο αυτό, ό Λιβανέζος έφυγε πολύ πρωί και τό βραδάκι γύρισε πάλι στο Κυριακό της Σκήτης, φιλοξενήθηκε και κοιμήθηκε. Την άλλη μέρα, μετά την Θεία Λειτουργία, έτομάστηκε για να φύγει, αλλά θυμήθηκε να ρωτήσει κάτι που δεν μπόρεσε να καταλάβη και που του έκανε ιδιαίτερη έντύπωση. "Έτσι, μπροστά και σε άλλους Πατέρες της Σκήτης, μέ τά λίγα "σπασμένα" Έλληνικά που μιλούσε είπε πως, όταν κατέβαινε από την κορυφή του Άθωνα, στην τοποθεσία που λέγεται "Βαβύλα", εκεί που αρχίζει ό πολός κατήφορος, αισθάνθηκε υπερβολική κούραση και θέλησε λίγο να καθίση να ξεκουραστή.

Εκεί που πήγε να βρη κατάλληλο μέρος, ξάφνου βλέπει μπροστά του ένα σπίτι από τό οποίο βγήκαν δύο σεβάσμιοι Μοναχοί, οι όποιοι τον δέχθηκαν μέσα στο σπίτι και του πρόσφεραν σůκα νωπά, φρέσκα και κρύο νερό. Έφαγε και ήπια τό κρύο νερό, και, όπως είπε, τόση γλύκα και νοστιμιά αισθάνθηκε, που δεν μπορούσε να την περιγράψη, αλλά και κατά περιεργο τρόπο όλη ή κούραση που

είχε, μετά τό κέρασμα, εξαφανίστηκε.

Μέσα στο Καλύβι αυτό είδε δέκα σεβάσμιοις Μοναχούς, τους όποίους είδε να στηρίζονται, ό καθένας τους, πάνω σε μία γυριστή στή μέση μονόξυλη μαγκούρα και μέ τό κομποσχοίνι στο χέρι όλοι να προσεύχονται.

Τούς ρώτησε, πόσον καιρό έχουν που μένουν εκεί; Κι αυτοί του απάντησαν πως έχουν πάρα πολλά χρόνια, και δεν κάνουν σχεδόν καμιά άλλη εργασία, παρά μόνον προσεύχονται για όλο τον κόσμο. Αυτό κίνησε την περιέργεια του Λιβανέζου, κι όταν έφυγε, σ' όλο τό δρόμο, όπως έλεγε, σκεφτόταν αυτό που του είπαν ότι έχουν πολλά χρόνια εκεί προσευχόμενοι, ενώ ή ηλικία τους δεν έδειχνε να είναι και πολύ μεγάλη και γι' αυτό ρωτούσε τον Δικαίο και τους Πατέρες: Πώς του είπαν αυτοί οι Μοναχοί που φαίνονταν να είναι της ίδιας ηλικίας, ότι άσκητεύουν πάρα πολλά χρόνια εκεί;

Ο Δικαίος π. Κύριλλος και οι άλλοι Πατέρες της Σκήτης έμειναν έκθαμβοι και κατάπληκτοι από την απόκαλυψη αυτή, που προφανώς ό Πανάγαθος Θεός "κρίμασιν οίς Αυτός οΐδε" έδειξε στον Λιβανέζο, διότι όλοι γνωρίζουν, πως στο μέρος εκείνο δεν υπάρχει ούτε σπίτι, ούτε Μοναχοί να μένουν εκεί κοντά στην περιοχή αυτή. Τότε όλοι, μ' ένα στόμα και μία καρδιά, δόξασαν τον Θεό και είπαν στον Ξένο εύλαβη προσκυνητή: "Άδελφέ, δώσε δόξα και εύχαριστία στον μεγαλοδύναμο και παντοδύναμο Κύριο και Θεό μας, που σε αξίωσε να ιδής εκλεκτούς δούλους και Άγίους Του, διότι αυτούς που είδες εσύ χθές δεν ήσαν Μοναχοί, αλλά Άγιοι και Όσιοι Πατέρες του Όρους, τους όποίους κανείς από μās δεν αξιώθηκε να ιδη, αλλά κατά καιρούς έχουν φανερωθεί σε μερικούς εύλαβείς Χριστιανούς προσκυνητές, ένας από τους όποίους φαίνεται πως είσαι και σύ!

Ο Λιβανέζος ανεχώρησε εύλογών και δοξάζων τον Θεόν, τον "θαυμαστόν έν τοις Άγίοις Αυτού".

Αθωνική

πολιτεια

ΚΥΡΙΛΛΟΥ ΛΟΥΚΑΡΕΩΣ 6 - 114 71 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ. 6443.290, FAX 6424.266

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Σίμων Κωνσταντίνος Μπούκας

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Άργυρώ Παχή
Άδραμυττίου 10, 171 21 Ν. ΣΜΥΡΝΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 3000 δρχ.

